

VESTFÁLSKÝ JEZEVCÍKOVITÝ BRAKÝŘ
(Westfälische Dachsbracke)

FCI - Standard Nr. 100 / 02. 08. 1994 / D

Překlad z němčiny: ing. Iva Černohubová

Původ: Německo

Datum zveřejnění platného standardu: 24.06.1987

Použití: honič

Klasifikace FCI: Skupina 6 honiči, barváři a plemena příbuzná
Sekce 1.3 malí honiči
S pracovní zkouškou;

Celkový vzhled: Vestfálský jezevcíkovitý brakýř je nízkonohá forma německého brakýře. V podstatných bodech odpovídá vysokonohé formě, působí však kompaktnějším a mohutnějším dojmem. Vestfálský jezevcíkovitý brakýř je silně stavěný lovecký pes mírně podlouhlého tělesného rámce, s výškou mezi 30 až 38 cm; s ušlechtilou hlavou střední velikosti; s ocasem správně nasazeným, který je při klidném kroku nesen šavlovitě vzhůru nebo svěšený se špičkou v lehkém oblouku. Výraz je věrný, přátelský, vážný a pozorný.

Hlava: při pohledu zepředu se hlava vestfálského jezevcíkovitého brakýře zdá úzká a protáhlá, stejně jako u německého brakýře. Týlní hrbol je jen málo zřetelný.

Část lebeční:

Mozkovna: mozkovna je jen nepatrně širší, než obličejová oblast.

Stop: málo výrazný.

Část obličejová:

Nosní houba: ve střední části je patrný světlejší proužek masového zbarvení, zatímco chřípí je více méně tmavě pigmentované.

Čenichová partie: nosní hřbet je mírně klenutý.

Pysky: jsou málo převislé.

Čelisti/Zuby: zuby jsou extrémně silné a pravidelně postavené. Řezáky jsou postaveny přesně na sobě (klešťový skus), anebo se vnitřní strana horních řezáků dotýká v úzkém kontaktu vnější strany spodních řezáků (nůžkový skus). Špičáky jsou mimořádně velké. Koutek je nepřilíš viditelný.

Líce: pozvolna přechází v kořen čenichu, nejsou příliš výrazné.

Oči: jsou tmavé, jasné, mají mírný výraz.

Uši/závěsy: široké, středně dlouhé, dobře přiléhají k bočním stranám hlavy; jejich konec je oblý.

Krk: středně dlouhý, poměrně silný v porovnání s hlavou, k níž se pozvolna zužuje. Kůže na krku je volná, ale netvoří lalok.

Tělo:

Hřbet: je mírně klenutý, středně dlouhý, za kohoutkem mírně propadlý.

Bedra: široká a silná.

Zád: šikmá.

Hrudník: je užší než u jezevcíka; je pevně podpírán s hrudními končetinami, ale nesmí mezi nimi dosahovat příliš hluboko k zemi. Hrudní koš je dlouhý.

Dolní linie a břicho: poněkud vtažené.

Ocas: ocas je nasazen relativně vysoko a je bez ostrých úhlů pokračováním zádi. Na kořeni je velmi silný, na spodní straně porostlý drsnou srstí, na vrchní straně hladkou přiléhavou srstí a končí osinatou špičkou bez vlajky.

Končetiny:

Hrudní končetiny: jsou silné, s pevnou kostrou, suché, se zřetelným nervstvem (šlachovité). Při pohledu zepředu nejsou přední nohy vytočené, ale rovné. Tlapky směřují dopředu.

Lokty: přiléhající k tělu.

Pánevní končetiny: pozice pánevních končetin je strmější, než u ostatních plemen.

V porovnání s přední nohou je zadní noha mnohem mohutnější, než jak je tomu u jezevčíka.

Stehno: je velmi svalnaté, svalstvo je výrazné. Při pohledu z boku i ze zadu se jeví pánevní končetiny téměř rovné.

Tlapky: pevné, se sevřenými a krátkými prsty.

Osrstění:

Srst: po celém těle včetně spodních partií je srst velmi hrubá a velmi přiléhavá; na hlavě, na uších a na dolních částech končetin je srst kratší; delší je na hřbetě, na krku a na spodní straně ocasu.

Zbarvení: červené až žluté s černým sedlem nebo pláštěm a s bílými znaky, typickými pro brakýře: lysina nebo hvězda, bílá morda, bílý límec, bílá hrud' i končetiny a bílá špička ocasu. Dvoubarevně zbarvení jedinci jsou nežádoucí, stejně jako psi s černou barvou na hlavě, čokoládově hnědá barva je chybou.

Vady: Všechny odchylky od výše uvedeného standardu musí být považovány za vady a musí být penalizovány podle stupně jejich závažnosti, a se zřetelem na jejich vliv na zdraví a pohodu psa.

Psi vykazující zřetelné fyzické abnormality nebo poruchy chování musí být diskvalifikováni.

Pozn.: Všichni psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata kompletně sestouplá v šourku.